

Свій намір сформулював просто: “Хочу водити поїзди”

Гори. Вони нікого не залишають байдужим. Скільки років веде потяг маршрутом Львів – Мукачеве, Львів – Ужгород, а не перестас дивуватися красі гірських краєвидів. Звичайно, машиніст моторвагонного депо Іван Смагула не має часу милуватися красвидами, але ця невимовна природна краса відчувається навіть тоді, коли не дивишся на неї. Вона наповнює тебе і звучить у тобі, наче пісня, наче материн голос. Ці ліричні нотки в характері, чутливість до прекрасного, милозвучного, напевно, передались йому від матері Стефанії Ігнатівни. Замолоду вона напрочуд гарно співала, брала участь у концертах, та й нині її любий голос гріє душу.

синку, поясни їм усе, заспокой”, – сказали. Так і зробив. Проте час не стояв на місці. Поки дорога, поки вдома – минув термін останнього іспиту, а разом із ним і шанс на мрію літати.

“Скільки б вас у мене не було – кожен один-єдиний. За кожного болить серце”, – не раз говорила мати йому та трьом його сестрам. Коли б не це материнське хвилювання за дітей, то хтозна, може споглядав би він нині красу гір із висоти пташиного лету, адже хотів стати пілотом. Ба, навіть більше, був за один крок, а точніше за іспит до мрії.

Одного дня до них у школу прийшли представники військкомату. Вони так цікаво розповідали про працю військових пілотів, що аж дух перехоплювало. Після такої розповіді не один старшокласник висловив намір навчатись на льотчика. Серед охочих був і Іван Смагула. Коротко розповів про це батькам і, не зустрівши заперечень з їхнього боку, поїхав поступати в Харківське льотне училище. У школі навчався добре, то ж із іспитами клопоту не було. Два склав досить легко. Залишався лише один. Тим часом до нього додому завітала гості з військкомату і докладніше розповіли батькам про майбутню спеціальність та роботу сина, і, відповідно, ризики, пов'язані з нею. Батьки занепокоїлись. Стурбована мама відповіла поважним гостям перше, що спало на думку, мовляв син їх не попередив. Скоро Іванові надійшла телеграма від батьків, щоб негайно повертався. Та й в училищі його, звичайно ж, присоромили. Хіба ж можна не сказати батькам? “Ідь,

помічником у сільському господарстві вдома. З усього цього періоду запам'яталось лише одне – неперборне бажання виспатися.

Як справитися новачкові з усіма важкими моментами праці, може підказати тільки досвідчений машиніст, справжній наставник. У його житті теж була така людина – машиніст депо Львів-Схід Володимир Іванович Тодосюк. З ним найбільше їздив, навіть “відкривав” комфортні швидкі поїздки на Трускавець. Від нього отримав безліч цінних порад і настанов щодо праці та щодо життя взагалі. Сприймав його як батька, якого втратив незадовго до цього, саме тоді, коли служив в армії. Володимир Іванович справді вболівав за вихованця, як за сина, але не давав ніяких поступок. Бувало, гляне серйозно і промовить: “Поки не зробиш цього як слід, навіть у кабінку не заходь”. Порядок є порядок. Від цього авторитет наставника не зменшився. Він був зразком хорошого працівника, порядного сім'янина і турботливого батька чотирьох дітей. Іванові Івановичу хотілося стати для своєї майбутньої сім'ї таким же турботливим і люблячим, але тоді він ще не зустрів свою долю.

З долею він побачився цілком несподівано. Біля фонтану, поряд з кінотеатром “Мир” залюбки прогулювалась молодь. Іван Смагула з товаришем запитали там двох дівчат-подруг, які проходили неподалік. Гоноровим кавалерам щось у вигляді дівчат видалося смішним. Вони трохи покепкували з юнок, перемовились з ними і розійшлися так і не познайомившись. Незадовго після того Іван Іванович збирався на весілля до друга. Єдиний автобус, який курсував з передмістя Львова – Левандівки був, як завжди, переповнений. У тисняві він відчув, як на його нове і виглянсуване взуття вмовстився чийсь каблучок. За хвилину він вже добре розгледів власницю того каблучка – це була одна з тих дівчат, яку він бачив біля кінотеатру. “Ну це ж треба. Знову ти!” – вихопилось з несподіванки. Так вони з Ніною й познайомились. Взуття нареченому на їхнє власне весілля Ніна (працівниця взуттєвої фабрики) шила сама.

У 1983 році в них народився син Назар. Кілька місяців після цього Іван Іванович перейшов працювати у щойно створене моторвагонне депо. Рік по тому став машиністом. Син ріс і чимраз більше цікавився роботою батька, дуже хотів іти на роботу з татом. Всі відмовки викликали ясні сльози. Тому й доводилось “втікати” на роботу так, щоб малий не бачив, вигадувати небилиці, щоб його відволікти.

Нині цього вже не треба робити. Син також працює у моторвагонному депо провідником. Вже має свою сім'ю, сина-школяра Павла і знаходить час на хобі – мотоцикли, байкерство. Воно й не дивно, любов до техніки, швидкості та певної долі екстриму – це у нього від батька.

...Швидко спливає час. Здається ще недавно він уважно дослухався до кожного слова наставника, а тепер вже й сам наставник. На молодих Іван Іванович не скаржиться. Є серед них хлопці кмітливі, розумні, от хоча б Андрій Гуль та Роман Цицик і, звичайно ж, його помічник Ігор Романчук. Цей слухняний, добросовісний, розумний, кмітливий і грамотний у роботі молодий чоловік, одноліток його сина, вразив Івана Івановича зрілістю своїх поглядів на життя. Не в кожного у такому віці стільки серйозності й розсудливості. Він вже хороший працівник, а буде ще кращим.

Поцікавилася, скільки ж то помічників за ті 26 років працювали в парі з Іваном Смагулою?

– Не рахував, але щоразу, коли підходив час зміни напарника, насторожувався. Що за людина працюватиме поруч? – розповідає Іван Смагула. – Придивлявся, шукав підхід, але ніколи не поступався своїми принципами: чесністю, порядністю, добротою. Батьки змалку вчили бути Людиною, ніколи й нікому не чинити злого, бо все повернеться до тебе, за кожен вчинок буде від Бога подяка чи відплата. Ця настанова закарбувалась у серці, тому не люблю хамства, завжди намагаюся не завдати людині образи і поводитись так, щоби й інших спонукати до такої ж поведінки.

Проте не всі ситуації в житті вимагають серйозного підходу.

Часом треба й пожартувати, додати комусь гарного настрою чи просто усміхнутися до життя. Один із кумедних випадків несподівано побудив у нього талант до написання гуморесок. Сталося це на роботі. На станції Дрогобич помітив він, що колега (провідник) заглядає під потяг, наче силкується щось там розгледіти. Запитав що сталося і почув розповідь про нові босоніжки, які натерли ноги, а коли господиня спробувала хоч на короткий час зупинити трохи вивільнитись від об'єктива, то один босоніжок впав під потяг, спричинивши додаткові клопоти. Босоніжок “врятували”, а згадана історія лягла в основу першої гуморески Івана Смагули. З того часу не раз траплялися випадки-нагоди для нових гуморесок. Скільки? Іван Іванович не рахував. Навіть більше, свої римовані рядки гумору він не зберігає в себе, а роздає колегам, які причетні до кумедних життєвих ситуацій. Не вважає цю здатність особливим талантом, хоча не всі з ним погоджуються в цьому. Але це їхнє право. Не сперечатися ж із ними, гаючи час на пусті балачки. Краще зайнятись чимось корисним. Он скільки справ: всілякі хатні клопоти, маму треба провідати, а коли знайдеться трохи вільного часу, то можна й піти на тихе полювання, пошукати, де сховалися гриби – білі чи підберезники.

Щоразу в лісі він згадає їхнє з батьком “грибування”. “Глянь, – казав тато, Іван Онуфрійович, – отам білий гриб”. Він, малий, дивувався розглядаючись, де ж це батько бачить гриба, і перепитував: “Де?”. Батько всміхався повчаючи: “А ти зігнись, синку, і тоді вгледити, де він причаївся”. І справді, варто було лише зігнутись, як гриб показувався зі схованки. Тепло на серці від таких спогадів. Так приємно й тепло, наче на Різдво в мамі за сімейним столом, коли збирається ціла родина. У ті хвилини пам'ять відтворює миті дитинства. Так затишно бути в колі великої дружної родини, відклавши всі турботи і клопоти, щоб побачитись із сестрами, з їхніми сім'ями і знову почути від матері: “Скільки б вас у мене не було, кожен один-єдиний. За кожного переживаю й молю Бога”.

Ольга ПАДКОВСЬКА

Незабутня подорож до Клубівки

Доброго дня, шановна редакціє! Нещодавно я приїхала з села Клубівки – батьківщини нашого міністра транспорту і зв'язку Георгія Миколайовича Кірпи. Моє серце переповнене величезним почуттям вдячності і навіть важко підібрати потрібні слова. З дитинства я звикла дякувати за найменшу допомогу, добру справу, тому, хоч і не відразу, але таки вирішила вам написати, оскільки отримала не “найменшу”, а дуже велику допомогу. Мені пощастило вдруге побувати у прекрасній лікарні-санаторії, яку збудував Г. М. Кірпа. Група ветеранів Львівської залізниці була в цій лікарні з 1 по 15 вересня цього року. Ці два тижні лікування і відпочинку в лікарні с. Клубівка були настільки насичені всіма благами, що можна сміливо сказати – я побувала в земному раю. Для мене перебування в цій лікарні – дуже велика і матеріальна, і моральна, і психологічна допомога, адже за два тижні я (та і більшість пенсіонерів) не потратили жодної копійки зі своєї мізерної пенсії. Чотириразове харчування калорій-

ною, смачною їжею, безкоштовне лікування, словом, насолоджувалась атмосферою уваги, людяності, доброти всього обслуговуючого медичного персоналу. Це були справді щасливі, незабутні дні, коли я побувала в іншому, казковому світі – світі добра і щастя.

Прибувши до лікарні, наша група покляла вінок до пам'ятника дорогого нам Г. М. Кірпи, відвідала музей його імені. Гуляли селом, де народився і жив Георгій Миколайович. З нами майже постійно був керівник групи – голова ради ветеранів управління залізниці Григорій Дмитрович Лялька, який усім допомагав. Один епізод за його участю мені особливо запам'ятався. В однієї жінки з нашої групи був День народження, і під час обіду Григорій Дмитрович привітав іменинницю та чудовим голосом заспівав “Многая літа”. До його співу приєдналися всі присутні. Велика подяка керівництву залізниці і Рівненської дирекції за увагу та допомогу пенсіонерам.

Тіміра Костянтинівна ШВЕЦЬ, пенсіонерка, ветеран праці Рівненської дирекції, почесний донор України

“Дякую за комфорт і доброзичливість”

До редакції надійшов лист від жительки Хмельницької області Олени Вікторівни Процюк, у якому авторка висловлює подяку провідниці пасажирського вагонного депо Ковель Марії Миколаївні Смидюк: “Дуже часто їжджу потягом Ковель–Київ і завжди намагаюся брати квиток у вагон №11, де працює провідницею Марія Миколаївна Смидюк. Вона завжди привітна та усміхнена. Марія Миколаївна вміє створити на робочому місці атмосферу тепла, затишку та комфорту. За це її цінують і поважають пасажири.

Хочу щиро подякувати провідниці за людяність і доброту, доброзичливість та розуміння. Бажаю Вам, шановна Маріє Миколаївно, міцного здоров'я, добробуту та Божого благословення”.

Олена Вікторівна ПРОЦЮК, педагог-пенсіонер, смт Понінка, Полонський район, Хмельницька область